

Պարույր Սևակ

Երկկենցաղ կենցաղ

Մարիա՛ն, Մարիա՛ն,
Դու պարտ էիր ու պարտավոր
Աշխարհ բերել մի... թո՛ւխ տղա,
Բայց ծնեցիր մի... շե՛կ աղջիկ:
Եվ լինո՞ւմ է արդյոք այսպես:
Հավանաբար լինում է, որ եղավ:
Եղա՞վ.
Դու՝ տակավին ինքրդ աղջիկ,
Ծառգարդարի շվի նման դեռ դալարուկ,
Եվ... աղջըկա մա՞յր ես հիմա,
Այն էլ մի... շե՛կ աղջըկա մայր:
Եվ ո՞ւմ պիտի նա կոչի «հայր».
Ոչ թե Հորը գերհեռավոր,
Այլ ինչ-որ մի... մի Հովսեփի՞...
Ու կան բառեր,
Որ ես հիմա մեջս եմ պահում
Այնպե՛ս,
Կարծես բանտարկյալներ լինեն նրանք:
Իսկ շուրթերի՛ս ,
Փա՛կ շուրթերիս ձորի միջով
Մի ժպիտ է անվերջ սահում,

Մի ժպիտ, որ երկկենցաղ է՝
Ինչպես... աղբ.
Դա՛ռն ու քաղցր՛ր,
Կո՛շտ ու լուծվո՛ղ...
Բայց կան բառեր,
Որ կտրում են փշալարեր
Ու փախչելով ազատվում են
Մինչև անգամ արդիական՝ն ճամբարներից:
Ու դրանցից մի քանիսը
Ահավասիկ
Ինձնից փախչում-հասնում են քեզ,
Որ քեզ ասեն.
-Կյանքի՛ ձեռքով ինձնից խլված
Այլապատկա՛ն բնագավառ դու իմ սիրո,
Այլագրրա՛վ բնակավայր իմ սիրելի,
Այլապատկա՛ն,
Այլագրրա՛վ,
Բայց ի՛նն էլի,-
Բարձրդ բարի՛, իմ սիրասո՛ւն ու սիրելի՛,
Չարչարանքիդ ապաշխարա՛նք:
Եվ փա՛ռք աստծու,
Որ ծնեցիր
Թուխ մանկան տեղ աղջիկ մի շեկ:
Ուրեմն արդեն մի Մարիամ էլ եկավ աշխարհ,
Որ երբ, հետո՛,
Իր մո՛ր նման
Ում հանդիպի և իր սիրով ընդմիշտ թովի՝
Նրա հացը սրբացնելով դարձնի նշխար,
Բայց դրանով
Նաև մատնի հավերժական քաղց ու սովի,-

Նախանձելի՛-անտանելի՛ վիճակ անանց.

Ապրել մի կերպ սուրբ նշխարո՛վ - մեռնել անհա՛ց...

01.III.1967թ.

Արզնի